

Onvoorspelbaar

Lois Blommestein

Onvoorspelbaar

Copyright © 2022 Lois Blommestein

Uitgever Brave New Books

Omslagontwerp: Lois Blommestein

Cover foto: Adobe Stock

Redactie: Renata Dekker, Shirley Pellikaan, Petra Podevyn

Foto auteur: Mirthe Beerling

ISBN Paperback 9789-4644-87282

ISBN e-book 9789-4644-87312

Eerste druk

www.loisblommestein.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1.

Het licht van de auto's scheen in zijn ogen. Twee politiewagens, een ambulance en een arrestantenbusje stonden klaar. De arrestatieteams werden op afstand gehouden en zouden worden ingezet zodra dat nodig was.

Alle auto's waren bedekt met een dun laagje ijs. De adem van de agenten vormden rookwolkjes voor hun gezichten. Ze probeerden zichzelf warm te houden door in hun handen te blazen en over hun armen te wrijven, maar er was geen beginnen aan. De afgelopen dagen was het gaan sneeuwen en het verkeer kampte met problemen tijdens dit extreme winterweer. Het openbaar vervoer lag plat en de auto's glibberden regelmatig van de weg, waardoor de brandweer met regelmaat moest uitrukken. Het schoot allemaal niet op, net als de gijzeling in de woning waar de hulpdiensten voor stonden. De situatie in de woning was uit de hand gelopen en duurde nu al twaalf uur. Er waren meerdere gijzelnemers bij betrokken en hun eisen waren niet mals. Ze dreigden bovendien de slachtoffers wat aan te doen als ze niet kregen wat ze wilden. Het politiekorps schakelde vaak de hulp van DSI in bij zaken als deze.

Hoofdinspecteur Nichel Frany werkte nu al zes maanden bij het korps Noord-Holland Noord. Zijn standplaats was Alkmaar. Naast zijn werk bij het korps werkte hij de afgelopen twee jaar ook als gijzelingsonderhandelaar. Deze gijzeling vond plaats in een woonhuis, maar Nichel wist dat de woning werd gebruikt voor prostitutie. Nichel werkte al vier maanden aan deze zaak, die aan het rollen was gebracht nadat een van de prostituees aangifte tegen haar pooier had gedaan. Het meisje, dat er gedwongen werkte, was slechts zestien jaar oud. Nichels team wilde de mannen oppakken, maar ze moesten wachten op toestemming van de korpschef.

Nichel kende de verdachten inmiddels bij naam. Het ging om vier mannen die een paar meiden onder dwang in het huis vasthielden. Natuurlijk werkten ze met andere criminelen samen, maar dat kon Nichel niet bewijzen.

Mike legde een hand op Nichels schouder. 'Het ziet er niet goed uit, vriend.'

Zijn zwager Mike Westers zat bij Nichel in het team. Hij was inspecteur en werkte vaker aan zedenzaken.

'Dit is de situatie,' zei Mike. 'Vier mannen houden drie vrouwen vast. Ze dreigen de vrouwen neer te schieten, als wij niet doen wat ze zeggen.'

Nichel fronste zijn wenkbrauwen. 'En wat willen ze?'

'Ze willen het meisje terug dat aangifte tegen ze heeft gedaan.'

Nichel trok een gezicht. Hielden ze daarvoor die vrouwen vast? Het duurde veel te lang. Dat kon het niet zijn. Je hield geen mensen gegijzeld alleen maar om er een terug te krijgen. Er moest nog een addertje onder het gras zitten.

'Waar is ze?' vroeg Nichel.

'Veilig,' antwoordde Mike. 'Ik heb net contact gehad met Vincent. Ze zijn op een onderduiklocatie.'

Nichel knikte en keek weer naar het huis. Hij wilde er alles aan doen om die arme vrouwen veilig uit het huis te krijgen. Hij had contact gehad met een van de gijzelnemers, een onberekenbare klootzak, Sean Vali genaamd. Hij was de leider van de groep. Hij hield de andere mannen stevig onder de duim en deinsde er niet voor terug om grof geweld te gebruiken als zijn bevelen niet werden opgevolgd. De slachtoffers werden veelal zo snel mogelijk afhankelijk gemaakt van drugs. Zonder een shot konden ze niet functioneren en zonder een pil konden ze niet vergeten. Natuurlijk was Nichel goed op de hoogte van het reilen en zeilen binnen het circuit. Vaak werden de meisjes geronseld door zogenaamde loverboys. Hij had een hekel aan die naam, loverboy; het klonk zo onschuldig, terwijl de pooiers in kwestie helemaal niet zo onschuldig waren. Het waren juist harde criminelen, die het verdienden om in een cel te zitten en te leven van water en brood en dat voor de rest van hun leven.

De pooiers deinsden er niet voor terug om via internet naar hun slachtoffers te zoeken. Als het hen lukte een ontmoeting te bewerkstelligen, werd het meisje vaak verkracht. Daarna werd haar angst aangejaagd door te dreigen dat ze de vreselijkste dingen zouden doen met haar familie als ze er ook maar met één iemand over sprak. Om ervoor te zorgen dat ze haar mond zou houden, hielden ze haar vast. Ze

zochten de juiste klanten voor het meisje en gaven haar drugs om haar eerste diensten door te komen. Doordat het meisje de drugs gebruikte, bouwde ze schulden op en hadden de pooiers een extra reden om haar niet te laten gaan. Ze zou moeten werken om die schulden af te betalen en met de dag zouden er meer klanten komen die ze moest afwerken. De slachtoffers vonden ze meestal op openbare locaties, zoals scholen, discotheken of andere uitgaansgelegenheden, maar ook online richtten ze hun pijlen al vooraf op een bepaald soort meiden. De mannen hadden vaak al bij het zien van de foto's door of het meisje geschikt zou zijn om voor ze te werken. Ze zochten vaak mooie, maar onzekere meisjes. Meisjes die bij het horen van een paar complimenten gingen blozen en zekerder werden, zo zou ze wel op haar knieën gaan als het haar gevraagd werd. De meiden die ze verkeerd hadden ingeschat en iets te mondig waren, werden hardhandig afgeleerd zo bijdehand te doen. 'Dit moet snel afgelopen zijn,' vond Mike. Hij keek naar het huis. Daar was Nichel het mee eens. Het liefst zou hij ze allemaal neerschieten, zodat de meisjes voorlopig veilig waren, maar zo werkte het nu eenmaal niet. De kans was groot dat je de veiligheid van de slachtoffers in gevaar bracht, als je roekeloos te werk ging. Nichel had ervoor gezorgd dat scherpschutters het gebied in de gaten hielden. Zodra ze vrij schot hadden en toestemming om te vuren zouden ze die klootzakken onschadelijk maken.

'Als ik die eikel van een Vali te pakken krijg,' zei Mike, 'zet ik hem eerst in een stoel en sla hem zo hard, dat hij jankt om zijn moeder.'

'Geweldpleging door een inspecteur,' zei Nichel. 'Geen goede reclame.'

'Ja, een gijzeling verkloten is wel goed voor de naam van het korps?'

'Hé, ik ben niet degene die het heeft verkloot!' siste Nichel. 'Ik ben er net.'

Hij kon er niet tegen om onterecht ergens de schuld van te krijgen. Na drie uur vond korpschef John Traf dat het tijd was om een andere hoofdinspecteur - een groentje die Wesley Matjes heette - bij te staan. Matjes had ervoor gezorgd dat de gijzelnemers niet meer onderhandelden. Kennelijk had hij dingen gezegd die ze niet leuk vonden.

Matjes had de situatie vanaf het begin niet onder controle. Er werd niet naar hem geluisterd en dat mondde uit tot discussies met zijn team. Ook

het onderhandelen verliep niet zoals het moest. Onderhandelen was niet zijn beste kant, dat werd nu bevestigd.

‘Dat zeg ik ook niet,’ wierp Mike tegen.

Nichel keek om en zag dat Matjes tegen een lantaarnpaal stond te telefoneren. Nichel liep naar hem toe en keek de man aan. Matjes was nog maar drie weken gepromoveerd tot gijzelingsonderhandelaar. Hoe en waarom hij voor deze taak was uitgekozen, was voor Nichel een volledig raadsel. Matjes was eind twintig, maar zag eruit als een schooljongen. Hij had een knap gezicht met een strakke kaaklijn, kort blond haar en blauwe ogen. Nichel was ervan overtuigd dat hij populair was bij de meiden. Misschien had Matjes wel een vrouw of een vriendin, maar dat wist Nichel niet.

‘Ga naar huis,’ zei Nichel. Matjes keek verbaasd. ‘Je hebt je best gedaan en je uren zitten erop. Ga naar huis.’

‘Maar...’

Nichel duldde geen tegenspraak. Hij had het koud en zijn handen tintelden, ondanks de warme handschoenen die hij droeg. Hij was moe en chagrijnig. Bovendien had hij honger. Nichel kon het echter niet over zijn hart verkrijgen om die arme meiden in de steek te laten terwijl hij met zijn voeten op de bank ging zitten. Er waren niet veel bevoegde gijzelingsonderhandelaars die het over konden nemen.

‘Je stapt nu in je auto en gaat naar huis.’

‘Oké, oké. Jezus.’

‘Jezus helpt niet, jongen,’ zei Nichel, toen Matjes wegliep.

De man zei nog iets, maar Nichel kon het niet verstaan en misschien was dat maar beter ook.

‘Ga maar weer terug naar school,’ mompelde Nichel.

‘Waarom stuur je hem naar huis?’ vroeg Mike. ‘Hij had kunnen helpen.’

‘Ik snap niet waarom John hem deze zaak heeft gegeven,’ zei Nichel. Ze liepen weer richting het huis. ‘Zo’n groentje hoort hier niet thuis.’

‘Je hebt hem geen kans gegeven.’

Nu werd Nichel kwaad. ‘Geen kans gegeven? Ga toch weg, man. Dat jochie hoort hier niet thuis.’

Mike schudde zijn hoofd. ‘Je bent veel te bevooroordeeld, Nich.’

Nichel wilde nog iets zeggen, maar schrok toen hij gegil hoorde. Hij greep zijn portofoon om contact te zoeken met de scherpschutters.

‘Wat zien jullie?’

De scherpschutter die de leiding had, reageerde meteen: ‘Inspecteur. Vier gijzelnemers en drie gijzelaars.’

‘Heb je vrij schot?’ vroeg Nichel.

‘Negatief.’

Nichel zag dat Vali en een man die Patrick Vets heette, één van de slachtoffers onder schot hielden.

‘Jullie luisteren niet!’ schreeuwde Sean.

Het meisje huilde en trilde.

‘Sean,’ zei Nichel.

Mike wilde iets zeggen, maar Nichel schudde zijn hoofd. In plaats van ruzie te zoeken met Nichel, rende Mike naar de agenten, die sensatiebeluste burgers en de media achter de dranghekken hielden. Al vanaf twee uur die middag stonden er journalisten die elk uur verslag uitbrachten aan de nieuwskanalen over de huidige stand van zaken. Nu er eindelijk iets leek te gebeuren, stonden ze meteen met hun camera’s klaar om het leed vast te leggen en uit te zenden.

‘Sean, laat haar los. Kom op, we kunnen er toch over praten.’

Nichel beseftte zich dat hij een risico nam, door zich richting het huis te begeven. Hij keek om zich heen en wist dat de sluipschutters hem zouden volgen, mocht er iets fout gaan. De deur ging open.

‘Laat je handen zien, klootzak,’ riep Sean.

Hij richtte zijn pistool op Nichel. Agenten en inspecteurs die beweerden dat ze niet bang waren wanneer er een pistool op hen werd gericht, luiden uit hun nek. Nichel voelde zijn hart kloppen en zijn handen werden klam, toen hij naar zijn wapen reikte.

Sean zag dat en schreeuwde: ‘Gooi het weg!’

De sluipschutters op de daken rondom het huis hadden hun geweer op Sean gericht.

‘Gooi je wapen weg of ik maak haar af!’

‘Sean, laat haar gaan,’ zei Nichel, ‘je hebt haar niet nodig.’

Sean keek Nichel strak aan en schudde zijn hoofd.

‘Wat weet jij daarvan? Fuck!’

Sean trok het meisje aan haar haren terug bij de deur vandaan. Ze begon zich los te trekken en sloeg wild om zich heen. Sean was daar echter niet van gediend en gaf haar een flinke klap tegen haar hoofd met zijn

pistool. Patrick commandeerde zijn mannen dat ze ruimte moesten maken. Hij hield zijn pistool vast, keek vanuit zijn ooghoek naar het meisje en richtte zijn wapen op Nichel. Nichel begon naar zijn mannen te schreeuwen. Ze vonden het te lang duren en hij had zijn wapen nog steeds niet laten vallen.

Patrick draaide zijn pistool dreigend naar het hoofd van het meisje, dat doodsbang uit haar ogen keek. Sean twijfelde even, maar haalde toen toch de trekker over. Het meisje zakte in elkaar en ze bleef levenloos op de grond liggen. Het gat in haar voorhoofd was zichtbaar omdat haar nek naar achteren was gekanteld door de drempel. Haar benen lagen nog in de woning. Het bloed stroomde uit de wond en vormde een plas rondom haar lichaam. Haar huidskleur werd met de minuut bleker.

Bij Nichel kwam de hele situatie enigszins vertraagd binnen. Hij pakte zijn wapen uit zijn holster, richtte het op Patrick en schoot hem neer. Hij schoot de man eerst in zijn hand, waardoor zijn wapen viel en een kogel tegen de straatstenen afketste. Patrick probeerde zich naar het wapen te snellen, Nichel vuurde een tweede keer, nu in het been van de crimineel, maar Patrick leek niet te stoppen. De wanhoop en de woede groeide en Nichel vuurde het derde en laatste schot, gericht op het hoofd van de man. Patrick sloeg met een klap tegen de harde stenen en bleef levenloos liggen. Nichel wilde naar hem toelopen, maar stond stil toen hij het wapen van Sean zag. Hij keek direct in de loop.

‘Nu!’ riep hij.

De sluipschutters hadden al eerder moeten schieten en in actie moeten komen. Nichel wist niet wat er fout was gegaan. Het geluid van een schot galmde tussen de huizen. Nichel viel achterover en greep naar zijn borst. Zijn hoofd sloeg op de stenen, een piepend geluid en pijn schoten door zijn hoofd en door de rest van zijn lichaam. Hij kon het niet meer aan en sloot zijn ogen.

2.

Lize Frany stond in de kamer van haar dochter. Kaylee lag op haar rug te slapen. Door het licht van buiten kon ze haar gezicht zien. Ze dacht vol liefde terug aan de dag dat haar meisje geboren werd. Het was alweer twintig jaar geleden, maar soms leek het alsof het nog maar gisteren was dat ze haar dochter voor het eerst in haar armen hield. Het kleine hummeltje was veel te klein voor haar leeftijd en ze was altijd onder het gemiddelde gebleven. Ook nu was ze niet een van de grootste. Lize glimlachte toen ze Kaylee zag draaien.

Haar dochter leek uiterlijk erg op haar, maar qua karakter was ze precies het evenbeeld van haar vader. Ze waren allebei zo eigenwijs als wat. Ook Kaylees drang naar perfectionisme had ze van Nichel. Alles moest precies op haar manier en als het naar de andere kant neigde, kon ze daar de hele dag chagrijnig over zijn. Lize kon zich dat nauwelijks voorstellen, maar sinds ze Nichel kende, wist ze hoe ze zijn buien moest negeren. Dat Kaylee die eigenschap had geërfd, maakte het voor haar niet gemakkelijker. Als peuter wist Kaylee precies hoe ze haar ouders om haar vinger kon winden, maar Lize wist ook heel goed hoe ze die eigenschap van haar dochter kon neutraliseren. Als kind werd Kaylee vaak kwaad om de kleinste dingen. Als ze één snoepje mocht, dan wilde ze er meteen twee of drie. Als ze daar nee op zei, kreeg dat kleintje een driftbui en begon te huilen en te stampen.

Lize was ondertussen de tel kwijtgeraakt hoe vaak ze Kaylee op de gang had gezet, wanneer ze weer een driftbui had en begon te huilen om kleine dingetjes. Natuurlijk had Lize dikwijls gedacht dat ze een slechte moeder was. Lag het aan haar? Had ze echt iets fout gedaan?

Nichel probeerde die nare gedachten vaak genoeg uit haar hoofd te praten, maar nog steeds kampte Lize wel eens met die vraag: ben ik een slechte moeder?

Ze was een slanke vrouw, maar had vrouwelijke rondingen. Ze had een lang gezicht met sprekende groene ogen. Haar haar was donkerbruin en er zat een lichte slag in. Met haar veertig jaar zag ze er nog goed uit.

‘Niet alleen mannen gaan erop vooruit als ze ouder worden, maar ook vrouwen zien er nog steeds goed uit,’ zei Nichel, wanneer Lize weer eens een onzekere bui had.

Nichel. Ze dacht aan de laatste woorden die ze met hem had gewisseld, vlak voor hij naar zijn werk vertrok. Er lagen een paar rekeningen die nodig betaald moesten worden. Lize had al honderd keer gezegd dat ze niet vanzelf betaald werden. Zelf had ze op dit moment geen werk. Vanwege lichamelijke problemen, kon ze het werk dat ze deed, niet langer volhouden. Ze werkte al jaren in de tuinbouw. Het was zwaar werk en haar lichaam wilde niet meer doen wat het zou moeten doen. Ze kon geen zware attributen tillen en kampte steeds vaker met lichamelijke klachten.

Het leek nu helemaal niet meer belangrijk. Het belangrijkste was dat Kaylee haar vader weer zou kunnen zien. Levend en gezond. Terwijl zij rustig lag te slapen, vocht Nichel voor zijn leven. Lize dacht terug aan het telefoongesprek met haar broer. Mike klonk geschokt en kwam niet goed uit zijn woorden. Er waren ook weinig woorden nodig om haar te vertellen dat haar man ernstig gewond was.

Ze probeerde zich sterk te houden. Ze vocht tegen de opkomende tranen en probeerde de brok, die zich in haar keel had genesteld, weg te slikken. Kaylee moest weten dat haar vader misschien niet meer levend thuis zou komen. Mike had haar geadviseerd om eerst te gaan slapen en het haar de volgende ochtend pas te vertellen.

‘Je bent te geëmotioneerd om Kaylee dit nu te vertellen,’ zei Mike. ‘Ga slapen. Neem een pilletje. Ik houd je op de hoogte.’

Lize hield van haar broer en zou normaal gesproken ieder advies van hem aannemen, maar Lize kon het niet over haar hart krijgen te wachten. Ze moest haar dochter het nieuws direct vertellen. Ze knipte het nachtlampje aan. Het duurde even voordat Kaylee reageerde en Lize negeerde daarbij het gemompelde ‘Laat me met rust’. Lize legde haar hand op Kaylees wang en begon erover te wrijven. Kaylees ogen openden beetje bij beetje. Haar gezicht betrok toen ze haar moeder zag. ‘Is het nu al ochtend?’ vroeg ze met een slaperige stem. Kaylee keek haar moeder aan en zag dat er iets niet klopte.

‘Mam?’

'Ik weet niet hoe ik dit moet zeggen,' begon ze. De brok in haar keel kwam weer terug. 'Het gaat om je vader.'

Kaylee was plotseling het bange kleine meisje dat zich zonder haar vader nooit veilig voelde.

'Nee, zeg alsjeblieft niet - is hij dood?' Haar stem trilde.

'Hij vecht voor zijn leven,' zei Lize. 'Ze zijn met hem bezig.' Ze vond het verschrikkelijk om haar dochter verdrietig te zien, maar kon er nu ook niets aan doen.

'Waar is hij?' Kaylee sloeg de dekens van zich af. 'Ik wil naar hem toe.'

'Je kunt nu niets voor hem doen.'

Kaylee begon te huilen. 'Ik wil naar mijn vader.'

Mike had haar gezegd dat dit zou gebeuren. Natuurlijk zou Kaylee zich niet omdraaien en verder slapen. Ze wilde haar vader zien en niemand kon haar tegenhouden. Lize herhaalde dat ze niets konden doen, dat ze moesten afwachten, maar Kaylee luisterde nauwelijks naar haar moeders woorden. Ze sprong uit bed en trok een spijkerbroek en een trui aan.

'Waar wacht je nog op, mam?' zei ze. 'We gaan.'

Lize keek naar haar vastbesloten dochter. Ze kon zich geen leven zonder haar man of dochter voorstellen.

Ze stond op.

'Je hebt gelijk,' zei ze resoluut. 'We gaan.'

De korpschef van Alkmaar was de vijftigjarige John Traf. John werd door zijn team op de hoogte gehouden van de gijzeling. Hij was ontdaan toen hij hoorde wat er was gebeurd. Het was helemaal misgelopen. Er waren drie slachtoffers gevallen, twee dodelijke en één levensbedreigend gewond. John zette de televisie aan om het laatste nieuws te volgen. Een jonge verslaggeefster bracht verslag uit voor het ziekenhuis in Alkmaar. Om haar heen stonden nog meer mensen van de pers. Het was duidelijk een mediacircus. Op dat moment ging zijn mobiel.

'Traf.'

'Hoe heeft dit kunnen gebeuren?' blafte Simon Odel, de burgemeester van Alkmaar. Blijkbaar had hij ook het nieuws gevolgd. John zakte op zijn bank en keek naar de klok. Het was vijf uur 's morgens. Het voelde alsof hij er al 48 uur op had zitten.

‘De daders vrij als vogels, twee doden en één gewonde,’ riep Simon. ‘Als ik niet beter wist, John, zou ik denken dat dit je eerste zaak was.’

‘Dat is niet zo,’ kaatste John terug. ‘Dus bespaar me je commentaar.’

‘Nu moet je eens goed naar me luisteren. Jij had de verantwoordelijkheid en je hebt dit verkloot. Sorry voor dat woord, maar het is wel zo. Wat ga je nu doen?’

‘De troep opruimen,’ zei John, ‘en hopen dat ik geen begrafenis hoeft te regelen.’

John liep de gebeurtenissen minuut na minuut door, denkend aan wat er fout was gegaan. Hij snapte niet dat de scherpschutters niet hadden gevuurd. De daders waren voortvluchtig en in het hele land werd er naar hen uitgekeken.

‘De twee meiden spreken geen woord Nederlands,’ ging John verder. ‘Ze komen uit het Oostblok.’

Hij wreef over zijn gezicht. Het had hem verrast dat ze die meiden lieten gaan. Misschien raakten de mannen in paniek en hadden ze daarom hun biezen gepakt.

‘Ik had gedacht dat ze die twee mee zouden nemen,’ zei John.

Simon lachte cynisch. ‘Ben je gek? Nee, die lopen alleen maar in de weg. Het zal me niets verbazen als die gekken de eerste de beste boot naar Engeland hebben genomen.’

‘Simon, er wordt overal in het land naar hen gezocht,’ zei John. ‘Ze komen niet eens door de paspoortcontrole.’

‘Wie weet, die gasten verzinnen wel wat. Daar zijn ze slim genoeg voor.’ Hij had geen zin meer om met zijn baas te praten.

‘Hoor eens,’ zei John. ‘Ik zorg voor een happy end.’

‘Het is je geraden.’ Met die woorden hing de burgemeester op.

3.

‘Die godvergeten klootzak!’

Sean gooide een glas tegen de muur. Het spatte uiteen en de scherven vlogen door de lucht. Angelo en Reno, zijn handlangers, schoten overeind door Seans actie en keken hem beduusd aan vanaf de bank waar ze op neergeploft waren. Zodra het kon, waren ze naar een appartement in Amsterdam gevlucht. Het was een heel gedoe geweest om hier te komen, omdat ze overal herkend werden. Het appartement werd verhuurd aan studenten, maar Sean kende de huisbaas. Ze mochten hier onderduiken, als de huisbaas een gratis beurt van een van de meiden kreeg. Er stond een zwarte leren bank, twee stoelen en een grote televisie. De vloer was van hout, van het soort waar je je voeten aan openhaalde door de splinters. Het was een kale ruimte waar nauwelijks iets aan de muur hing. Het kleine badkamertje moest nodig schoongemaakt worden. De slaapkamer was groot, in verhouding met de woonkamer en er stond een groot tweepersoonsbed dat er onbeslagen uitzag. De keuken was niets meer dan een keukenblok met een smerig gasfornuis en een kleine koelkast. De aanblik van de vuiligheid, was al misselijkmakend om naar te kijken.

‘Echt waar, ik vermoord hem,’ vervolgde Sean.

‘Dude,’ zei Angelo. ‘Hij is al halfdood.’

‘Dat is niet genoeg,’ siste Sean. ‘Hij heeft Patrick - Ik ga -’

‘Doe even rustig, man,’ zei Reno. ‘Denk om je bloeddruk.’

‘Hoe kunnen jullie zo kalm blijven?’ schreeuwde hij.

Sean begon steeds bozer te worden terwijl zijn maten naar de televisie bleven kijken. Het was alsof ze het de normaalste zaak van de wereld vonden dat de agenten Patrick hadden vermoord. Daarnaast hadden die klootzakken ook nog een van zijn meiden in bescherming genomen. Hoe ze het lef had gehad, wist hij niet. Ze was wel de bijdehandste van de meiden die hij onder zijn hoede had. Hij had echter niet verwacht dat ze aangifte zou doen. Jenny zou spijt krijgen van haar actie. Haar adres was bekend en hij zou binnenkort haar moeder eens een bezoekje brengen. Misschien deed hij dat niet zelf, maar een van zijn contacten wilde dat vast wel doen. Jenny moest smekend om genade naar hem terugkomen, net als die andere meiden. Hij baalde ervan dat hij een van zijn

inkomstenbronnen dood had geschoten. Ze had goed geld verdiend, maar was niet meer zo bijzonder en de andere meiden leverden hem nog veel meer op. Hij had haar moeten bedreigen om nog aan het werk te gaan en kreeg alleen maar grote bekken terug. Daar was hij natuurlijk niet van gediend. Kortom, zij was de minst belangrijke, dus daarom had hij haar gekozen om een statement te maken. Sean vloekte en wreef met zijn handen over zijn gezicht. Hij was zo kwaad dat het niet beter had uitgepakt.

Kaylee zat als verdoofd in haar stoel. Ze schoof het glas water gedachteloos over het dienblad terwijl ze naar haar vader keek. Pas toen er druppels uit het glas op haar hand vielen, schrok ze op. Haar vader lag er stil bij, een verband bedekte zijn hoofd. Zijn ademhaling werd overgenomen door een paar slangetjes die in zijn keel liepen. De kamer was zacht verlicht en de piepende machines zorgde voor kippenvel.

‘Kaylee?’

Ze schrok op en draaide zich snel om. Haar oom was de kamer binnengekomen en keek haar aan. Kaylee vocht tegen de tranen achter haar ogen, maar kon ze niet tegenhouden. Druppel voor druppel liep het zoute vocht uit haar ooghoeken en rolde via haar wangen langs haar hals. Mike glimlachte wrang en liep naar haar toe. Ze stond op en pakte haar oom stevig vast.

‘Ik ben blij dat je er bent,’ zei Mike.

‘Was je erbij?’ vroeg Kaylee.

Mike liet haar los en keek gelijk naar haar moeder. Door de betraande ogen vervormde het beeld, maar ze zag de schuldige blik in de ogen van haar oom. Kaylee wist dat ze blikken uitwisselden, zodat Mike een verhaal kon verzinnen. Hij moest wel schuldig zijn aan het feit dat haar vader hier lag, anders had hij hier nu niet gestaan. Ze hadden iets moeten doen voor haar vader. Ze zuchtte diep en herpakte zich. Het was te gemakkelijk om zijn collega’s de schuld te geven, die hadden haar vader niet neergeschoten. De mannen die haar vader dit hadden aangedaan waren hier de schuldigen. Een vlaag van woede stroomde door haar aderen en ze kreeg het warm. Ze balde haar vuist, in de hoop dat haar woede weer zakte.

‘Sorry,’ zei Mike, ‘laten we iets gaan drinken in het restaurant.’

Kaylee keek haar oom boos aan. Ze wilde niet weg bij haar vader, vooral niet nu hij in deze toestand verkeerde. Dadelijk zou hij het niet overleven en dan had ze haar laatste minuten met hem verspeeld voor een stom bakje koffie. Haar moeder nam naast haar plaats en legde haar hand op Kaylees schouder.

‘Kom mee, je kan hier toch weinig voor hem doen. Laat de artsen hun werk doen. Het zijn de beste.’

Haar moeder keek haar vragend aan en Kaylee kon niets anders dan toch meegaan. Zuchtend stond ze op en liep naar de deur. Ze draaide zich nog een laatste keer om en keek over haar schouder naar haar vader. Die was nog altijd in een diepe slaap. Teleurgesteld sjokte ze achter haar moeder en oom aan, naar de cafetaria.

‘Ik sta hier voor het MCA,’ begon de reporter van RTL Nieuws. Robert Verda werkte al tien jaar voor de zender en bracht verslag uit op verschillende locaties. Hij keek recht in de camera.

‘Het vermeende slachtoffer is hier vandaag geopereerd aan een schotwond in zijn borst. Hoe het nu met hem gaat, is nog onduidelijk. Frany was bezig aan een zaak die in het teken stond van mensenhandel. Is dat ook gelijk de zaak die hem duur kwam te staan? We houden u op de hoogte. Dit was Robert Verda, vanuit het MCA. Terug naar de studio.’

Het item ging er nog even over door, maar er werd niets nieuws gemeld. Het waren meer herhalingen. Zodra er nieuws was over het slachtoffer, zou dat naar buiten worden gebracht.

Mike keek naar de televisie die in het restaurant hing. Hij legde zijn handen om zijn mok en zuchtte. Hij kon nog steeds niet geloven dat Sean Nichel had geraakt. Sterker nog, dat de kans bestond dat hij dit niet zou overleven. Hij voelde zich schuldig en de koffie vormde een steen in zijn maag. Zijn zus en nichtje hadden vochtige ogen en staarden voor zich uit. Kaylee had het meeste en het hardste gehuild, haar ogen waren helemaal rood geworden door de gesprongen aderen. Hij hoopte maar dat Nichel er niets van mee had gekregen. Ze zagen er allebei moe uit. Hij voelde zich moe, maar de adrenaline had hem een flinke kick gegeven. Mike moest iets voor de meiden doen. Hij moest de nachtmerrie laten stoppen door die klootzakken te arresteren.

Het was inmiddels half vijf 's morgens. Mike dronk zijn lauwe koffie op en stond op.

'Wat ga je doen?' vroeg Kaylee.

'Ik ga een paar telefoontjes plegen,' antwoordde Mike. 'Ik blijf in de buurt.'

Kaylee knikte en keek toe hoe Mike naar buiten liep. Het vroom nog steeds, maar het was gestopt met sneeuwen.

'Mike?' Het was Kaylee.

'Kaylee,' zei hij verbaasd. 'Wat doe je buiten? Het is veel te koud.'

'Ik wilde even met je praten.' Nog voor hij iets kon zeggen, vroeg ze:

'Hoe is het gebeurd?'

Dit was ook typisch Kaylee. Recht voor de raap, zonder omweg.

'Het ging zo snel,' zei Mike. Het liefste wilde hij er niet meer aan denken.

'Ik snap er nog steeds niets van.'

'Was jij niet zijn back-up?' vroeg Kaylee hem op de man af.

'Jawel, en er waren sluipschutters. Kaylee, het spijt me dat dit is gebeurd.'

Ze keek hem lang en zwijgend aan. Hij probeerde haar te doorgronden, maar de blik die ze hem nu zond, was niets meer dan woede. Ze gaf hem de schuld.

'Daarmee komt mijn vader niet terug,' kaatste ze terug.

Ze was keihard en dat had hij misschien wel verdiend. Nee, hij wist zeker dat hij dat had verdiend.

'Blijf positief denken,' zei Mike. Hij legde zijn hand op haar schouder. 'Ik ga nu, maar ik kom straks terug.'

Hij liep van haar weg en liet haar in de kou achter. Hij wist dat ze hem nakeek. Mike werd boos op zichzelf. Hij vloekte en trapte een steen weg, die tegen een boom verderop belandde. Zijn voet deed pijn, maar dat kon hem niet schelen.

4.

John zorgde ervoor dat Nichel de beste kamer kreeg en er de hele dag twee collega's bij de deur stonden. Zo kon er, met uitzondering van bekenden en bevoegden, niemand zonder toestemming zijn kamer inkomen.

John keek door het raam naar binnen. Nichel lag roerloos op bed met een slang in zijn mond die zijn ademhaling ondersteunde. De apparaten bleven piepen en waren tot buiten de kamer te horen. Hij werd nauwlettend gemonitord zodat er, in geval van complicaties, direct kon worden ingegrepen. Een knappe, vrouwelijke arts kwam naar hem toegelopen. Ze stelde zich voor als Anne Melters, de arts van Nichel. John gaf haar een hand en stelde zichzelf ook voor.

'Korpschef, toch?'

'Een poging tot. Na vannacht kun je dat niet helemaal serieus meer nemen.'

Anne glimlachte, maar deed verder niets. Het was duidelijk dat ze het handelen van de korpschef niet in twijfel trok. Ze liep de kamer binnen, checkte een aantal dingen zoals bloeddruk, temperatuur, saturatiewaarde. Ze sloot de deur achter zich, zuchtte en wendde zich tot John.

'Ik maak me zorgen,' zei ze ernstig. 'Ik weet niet zeker of hij de nacht wel zou overleven.'

'We blijven hopen,' zei John. 'Zonder hoop kunnen we niets meer.'

Mike keek toe terwijl een tolk de vragen van de rechercheur, die de prostituees verhoorde, vertaalde. De meiden waren Russisch en spraken amper een woord Engels. De vertaler was een kale man van in de dertig die luisterde naar de naam Wesley Besge. De rechercheur die het verhoor afnam, heette Pieter van Bedden. Mike werkte nu vijf jaar met Pieter samen en kon het goed met hem vinden. Zowel tijdens het werk als privé, zagen ze elkaar regelmatig. Ze spraken wel eens af in het casino om te gaan poken. Vaak sloten ze de avond dan af in het centrum van Amsterdam.

Mike keek door het raam naar het rechter meisje. Ze was een jaar of zeventien en had lange, blonde haren. Ze huilde openlijk en mompelde

iets in het Russisch. Mike kon niet verstaan wat er werd gezegd, maar hij zou het horen van de rechercheur. Het was belangrijk dat hij wist hoe de meiden bij de pooiers terecht waren gekomen.

‘Wat zegt ze?’ vroeg Pieter.

‘Ze wil met haar familie bellen.’

‘Dat kan later,’ reageerde hij. ‘Ik wil eerst antwoord op mijn vraag.’

Nu zei het ander meisje iets. Ze was ouder, rond de twintig, maar Mike had haar jonger geschat. Ze had bruin haar, een knap gezicht met dikke lippen en een neuspiercing. Ze straalde zelfvertrouwen uit, iets dat hij vaak zag bij prostituees. Het was alsof ze dachten dat zij de controle hadden. Mike zag dat de jonge vrouw naar de spiegel keek. Uit haar houding kon hij aflezen dat ze wist dat er meegeluisterd werd. Het verhoor werd opgenomen op video, maar het leek niet alsof de meiden daar bang voor waren. Waarom zouden ze ook?

‘Wat zegt ze?’

‘Dat ze niets zeggen, als ze niet eerst mogen bellen,’ antwoordde Wesley. Wesley zei iets tegen hen, maar de meiden hielden hun mond. Het blonde meisje draaide met haar ogen en keek verveeld de verhoorkamer rond.

Mike was het zat. Hij voelde de woede door zijn aderen stromen. Hij opende de deur van de kamer en stapte naar binnen. Hij zag de meisjes zichtbaar schrikken. Ze schoven hun stoelen een stukje achteruit.

Mike wees naar het blonde meisje en zei: ‘Er is een meisje dood en dat had een van jullie kunnen zijn. Dus houd op met dat arrogante gedoe en vertel ons wat we willen weten.’

De brunette was zichtbaar bang, maar het blonde meisje liet niets merken.

‘Vertaal maar wat ik heb gezegd,’ zei Mike.

Hij leunde met zijn rug tegen de muur en hield zijn armen over elkaar gevouwen.

‘Je komt niet verder als je ze bang maakt, Mike.’

‘We komen ook niet verder met getreuzel,’ kaatste Mike terug.

De vertaler keek hem kwaad aan. ‘Je hebt geen idee wat die meiden hebben meegemaakt.’

Mike wilde iets zeggen, maar Pieter stond op en duwde Mike tegen de muur. Hij pakte zijn hoofd vast. 'Kijk me aan. Ik wil dat je nu de kamer verlaat.'

'Nee, ik wil ...'

'Jij hebt nu even niks te willen,' siste Pieter. 'Je gaat nu naar buiten, zodat wij kunnen praten.'

Mike duwde Pieter aan de kant en liep de verhoorkamer uit. Hij schopte tegen een stoel.

'Godverdomme!'

'Vloeken helpt niet Mike,' hoorde hij achter zich. Mike draaide zich om en zag John staan. 'Dat heeft nog nooit iets opgelost.'

'Ze behandelen die meiden als -'

'Als slachtoffers, ja en dat zijn ze ook.' John probeerde Mike tot rust te manen, maar dat wilde niet lukken.

'Nichel heeft zijn leven op het spel gezet voor die meiden en nu houden ze hun kop?'

'Jezus, Mike, je weet toch wel hoe het werkt? Als ze hun mond opendrekken, stuurt Vali wat mannetjes om hun familie met een mes te bewerken of erger. Ze kunnen geen kant op.'

'Als ze gaan praten, kunnen we die klootzakken pakken die ze dit hebben aangedaan.'

'Je weet dat het niet zo gemakkelijk gaat,' zei John.

Mike probeerde zichzelf te kalmeren. Hij haalde een hand door zijn haar en zuchtte diep. 'Dat weet ik.'

Sean nam een hijs van zijn sigaret, terwijl hij naar buiten keek. Hij blies de rook uit tegen de ruit die direct aansloeg. Buiten was het een triest gezicht, geen mens die nog op straat liep. Het kleine laagje sneeuw en de gure noordenwind was voor velen al reden genoeg om niet de deur uit te gaan. Het liefst zou hij dat wel doen. Hij was jaloers op de mensen die naar buiten konden.

Hij had er nu al genoeg van om opgesloten te zitten in een klein kamertje met twee van zijn jongens. Zijn claustrofobie kreeg de overhand en dat haatte hij. Normaal gesproken had Sean de macht over alles en iedereen, maar nu leek het erop dat in zijn hoofd een machtsovername plaatsvond. Hij werd er niet goed van. Hij nam nog een trek van zijn sigaret en liet de as op de grond vallen.

‘We gaan hier over een uur weg,’ maakte hij bekend.

Angelo en Reno keken hem verbaasd aan. Zij vonden het wel lekker om te relaxen. Ze zaten nu al uren achter de televisie een of ander stom schietspel te spelen op de Playstation. Reno wilde ertegenin gaan, maar Sean was hem voor. Hij gaf hem een klap tegen zijn achterhoofd.

‘Idioot,’ siste hij. ‘Denk je nu echt, dat we hier blijven zitten?’

‘Iedereen zoekt ons Sean,’ zei Angelo. ‘Het heeft toch geen zin om nu naar buiten te gaan? Of wil je je overgeven?’

‘Natuurlijk niet. Ik kan hier niet blijven zitten en niets doen,’ zei hij.

Hij pakte een nieuwe sigaret uit zijn pakje. Hij had er nog maar vier. Hij moest snel nieuwe kopen. ‘En trouwens, we moeten bedenken hoe we aan nieuwe meiden komen.’

‘Dus je wilt dat we nieuwe meiden gaan ronselen?’ vroeg Reno. ‘Terwijl het hele korps naar ons uitkijkt?’ Reno trok een bedenkelijk gezicht.

Hij keek naar zijn maat en ze begonnen te lachen. Sean liet niet met zich sollen. Nu niet en nooit niet. Vooral niet door twee stumpers, die dachten dat ze de baas waren. Hij pakte zijn mes en greep Reno van achteren bij zijn haar.

‘Ik stel voor dat jullie naar mij gaan luisteren,’ begon hij.

Reno wilde zich losrukken, maar als reactie pakte Sean hem nog steviger vast en zette de punt van het mes tegen zijn slagader. Sean voelde de angst van de jongen en dat vond hij fascinerend. Zo werkte dat ook met

zijn meisjes. Op het moment dat ze bang voor hem waren had hij ze in zijn macht en aten ze uit zijn hand. Dan durfden ze meestal geen grote bek meer te geven. En als ze dat wel deden, dan was hij de beroerdste niet om hen een beetje toe te takelen. Sean kon er niet tegen om als zwak gezien te worden. Hij vond het al vreselijk om toe te geven dat hij er niet tegen kon om in kleine ruimtes te verblijven. Dat benam hem de adem én de controle.

‘Als je niet luistert, gooi ik je gewoon de straat op als lokaas.’

‘Laat me los,’ siste Reno.

‘Eerst luisteren. Ik heb een plan, maar dat moet wel goed uitgevoerd worden. En als -’

‘Je hebt je punt gemaakt,’ onderbrak Angelo hem. ‘Laat hem nu maar los, dan luisteren we.’

Sean keek hem schuin aan. ‘Ik hoop het Angelo. Anders ben jij de eerstvolgende die eruit ligt.’

Angelo keek hem strak aan en na een paar minuten stilte, zei hij: ‘Wat is je idee?’

Sean liet Reno los en stopte zijn mes weg.

Ze keek in de spiegel en was niet blij met wat ze zag. Haar gezicht werd met de dag bleker en haar ogen waren dof en doods. Haar blonde haar was slap en hing in slierten langs haar gezicht. De kleur trok er langzaam uit. Ze moest snel eens onder de douche om zichzelf op te frissen. Ze maakte in haar hoofd een rekensom van het aantal dagen dat deze man haar al gevangen hield. Tachtig dagen waren er al voorbij, al voelde het als gisteren. In de tijd dat ze hier aan het werk was, had ze gemiddeld seks met vijf verschillende mannen. Als ze niet luisterde, zorgden ze ervoor dat dat aantal verdubbelde.

Haar make-up was uitgelopen. Ze pakte een doekje en veegde de mascara onder haar ogen vandaan.

‘Wat doe je?’

Ze schrok van de hand op haar schouder en liet het doekje op de grond vallen. Ze kreeg nog steeds de kriebels van hem, iedere keer dat ze hem zag en hij haar aanraakte.

Hij was veel ouder dan zij. Ze schatte hem ergens in de veertig. Zelf was ze pas zestien, maar door haar vrouwelijke lichaam leek ze veel ouder.

Hij had zich, via de datingapp, voorgedaan als een knappe jongen van achttien. Ze was naïef en dom geweest en had gevoelens ontwikkeld voor deze zogenaamde Robin, niet voor de vent van veertig, die achter het profiel bleek te zitten. Hij noemde zichzelf Mankele. Ze had nog geen idee waar die naam vandaan kwam. Voor hem was zij Shel, haar echte naam Tessa werd nooit meer gebruikt.

Ze wilde maar al te graag ontsnappen. Niemand wilde dit voor de rest van haar leven doen, maar het was onmogelijk om weg te komen. Overal waren ogen op haar gericht. Via camera's en de ingezette bewakers werden elke stap en beweging die ze maakte, in de gaten gehouden. Alleen in de badkamer kon ze alleen zijn en dan was Tessa er weer even. Mankele legde nog een hand op haar schouder. 'Shel?'

Ze voelde een brok in haar keel en probeerde haar emoties weg te stoppen.

'Niets,' fluisterde ze. 'Ik haal alleen wat make-up weg.'

Mankele draaide haar om en pakte haar gezicht stevig vast. Ze was bang en voelde haar hart sneller kloppen. Een druppel zweet liep over haar rug naar beneden.

'En heb ik gezegd dat je dat mocht doen?'

Ze moest hem niet kwaad maken. Daar had ze eerder de represailles van ondervonden. Ze had teruggesproken en dat kon hij niet hebben.

Mankele had haar in elkaar geslagen. Nadat ze haar tweede grote mond gaf, was hij het zat. Hij had haar aan haar haren naar zijn slaapkamer getrokken en haar haar maagdelijkheid ontnomen. Hij verkrachtte haar zo lang, dat het bloed via de binnenkant van haar dijen op de lakens was terechtgekomen. Nadat hij klaar was, had hij haar onder de douche gezet en toegekeken, terwijl zij zich huilend douchte.

'Je bent nu van mij,' had hij gezegd. 'Niemand kan je nog helpen. Je hebt dit alles aan jezelf te danken. Als je probeert te ontsnappen, laat ik iemand naar je moeder gaan om haar dood te schieten. Duidelijk?'

Ze had geknikt, terwijl ze eigenlijk nee had willen zeggen. Nee, ik ga niet werken voor jou. Nee, nee, nee!

Ze antwoordde niet snel genoeg. Hij pakte haar staart vast en trok haar de badkamer uit, naar zijn slaapkamer, zoals de tweede keer. Hij gooide haar op bed. Ze schreeuwde, maar hij drukte zijn hand op haar mond.

Zijn gezicht doemde voor haar op en ze voelde zijn handen overal. Ze was verstijfd van angst.

‘Je doet pas iets als ik het zeg,’ zei hij.

Hij gaf haar een stoot en ze voelde de pijn tegen haar kaak en neus. Ze bloedde hevig. Hij ging van haar af en zei: ‘Nu mag je je gaan opfrissen.’ Ze wachtte niet en rende naar de badkamer. Ze sloot de deur, ook al wist ze dat daar geen slot op zat. Huilend zakte ze door haar knieën en legde haar hoofd tegen de deur.

Astrid en Marja liepen richting het ziekenhuis. Ze hadden een bos bloemen gekocht en een kaart voor Kaylees vader, Nichel. Astrid en Marja waren al vanaf de kleuterschool vriendinnen van Kaylee en kenden Nichel daardoor erg goed. Hij was een soort tweede vader geworden. Ze waren natuurlijk heel erg geschrokken toen ze hoorden dat hij in coma lag en hadden meteen afgesproken om naar Nichel toe te gaan. Ze wisten dat Kaylee er ook was om haar moeder bij te staan.

‘Weet je waar Nichel ligt?’ vroeg Astrid.

‘Nee,’ zei Marja, ‘maar ik heb Kaylee gesproken en ze wacht ons op in de hal.’

‘Ik vind het zo vreselijk wat er is gebeurd,’ zei Astrid.

‘Ja, dat heb je nu al honderd keer gezegd,’ bracht Marja in.

‘Dat maakt toch niet uit. Het is toch ook vreselijk. Die arme -’

Kaylee stond voor hen, bij de ingang. Marja sloeg haar armen om haar heen en omhelsde haar stevig.

‘Och, meisje toch. Als er iets is wat we kunnen doen?’

Kaylee leek het even moeilijk te hebben, maar vocht zichtbaar tegen de tranen. Ze probeerde te glimlachen. ‘Ik vind het al geweldig dat jullie er zijn.’

‘Natuurlijk zijn we er. Je bent ons maatje!’

‘Laten we maar naar binnen gaan,’ zei Astrid.

Ze gaf Kaylee een zoen en met zijn drieën liepen ze naar binnen.

Angelo kwam achter een auto tevoorschijn en pakte zijn mobiel.

‘Ja, drie meisjes. Eén van hen is de dochter van die klootzak. Ja, ik zag ze, maar ik kan niet... ja, ik doe mijn best.’ Angelo hing op. ‘Idioot.’

Hij keek om zich heen, speurend of de boel wel veilig was. Die smerissen konden overal opduiken. Angelo had de pest in over het feit dat hij de dochter moest schaduwen en niet iemand anders. Het was zijn reet die als eerste de bak in ging. Hij kreeg rillingen bij de gedachte. Het idee dat hij de cel in zou gaan, bezorgde hem kotsneigingen. Hij zou er alles aan doen om daar niet terecht te komen. Al zou het zijn leven kosten, hij ging niet naar de gevangenis. Angelo stopte zijn handen in zijn zakken en liep zo nonchalant mogelijk naar binnen. De hal was ruim en je kon zowel

naar links als naar rechts. Omdat hij niet aan de balie kon vragen waar die klootzak lag, moest hij gokken. Eerst keek hij op de borden.

‘... je vader en jij.’

Angelo keek opzij en zag tot zijn verbazing de drie meiden het cafetaria uitlopen. Hij deed een stap naar achteren, zodat hij was afgeschermd door het bord. Ze konden hem nu niet meer zien, maar hij hen wel. Ze liepen naar rechts, een lange hal in. Angelo glimlachte. Kaylee liep in het midden en zelfs van achteren was zij de mooiste. Sean had gelijk gehad. Ze was een plaatje.

‘Hier ligt hij,’ zei Kaylee.

Ze keek door het raam naar binnen. Haar vader lag verbonden aan allerlei apparaten. Het gepiep ging haar nog steeds door merg en been. Het was een troostende gedachte dat ze nu dichtbij elkaar waren, maar natuurlijk had ze hem het liefst wakker gezien. Ze miste zijn stem en zijn lieve ogen nu al. Misschien zou ze zijn stem nooit meer horen en dat maakte haar nog verdrietiger. De twee agenten die zijn kamer bewaakten, keken naar Astrid en Marja. Kaylee zei dat ze vriendinnen waren.

‘Mogen we heel even naar binnen?’ vroeg Kaylee, ‘deze bloemen moeten in het water.’

‘Even dan.’

De drie meiden liepen naar binnen en sloten de deur. ‘Moeten ze de hele tijd je vader bewaken?’ vroeg Marja.

Kaylee zette de bloemen in het water en knikte. ‘Voor de veiligheid.’

Ze pakte een vaas uit het keukenkastje. ‘Het zijn hele mooie bloemen,’ zei Kaylee dankbaar. ‘Ik denk dat hij er blij mee is.’

Ze zette de vaas op een tafeltje, waar ook diverse kaarten op stonden. De kaart van Marja en Astrid stond er nu ook bij.

‘Hij heeft veel fans,’ zei Astrid.

‘Gelukkig wel.’

Kaylee keek naar haar vader. Bijna niemand dacht dat hij wakker zou worden, maar Kaylee bleef hopen. Ze was ervan overtuigd dat hij op een dag weer zijn ogen zou openen, maar dat kon nog wel een tijdje duren. Marja knuffelde Kaylee weer en Kaylee glimlachte.

‘Kom, laten we maar gaan.’

Kaylee stapte als laatste de kamer uit en voordat ze de deur sloot, keek ze nog een keer om. Haar vader had zijn ogen nog steeds gesloten.